

РЕШЕНИЕ

№ 418

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Махмудиева

Членове: Снежана Бакалова
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221000502967 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по **въззивна жалба вх. № 8880/04.08.2022 г.**, на В. Д. Б., ЕГН *****, В. В. Б., ЕГН *****, двамата с местожителство в с. ***, общ. ***, ул. „****“, № *** и „АВЕЕНГ“ ЕООД, ЕИК 201830435, със седалище и адрес на управление с. Покровник, общ. Благоевград, срещу **Решение № 72/29.06.2022 г.**, по т.д. № 155/2021 г., на БЛОС, I-ви с., с което е прието за установено, че дължат солидарно на „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК 831094393, седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“, № 37 сумите, произтичащи Договор за комбиниран ипотечен кредит за покупка на имот и за довършителни работи, ремонт и реконструкция № 321-314/18.06.2013 г. и Анекс №1/18.06.2013 г. към него, както следва: - **70 307.86 лв.**, просрочена главница, ведно със законната лихва върху нея, считано от 13.11.2020 г. до окончателното изплащане; - **19204.83 лв.**, просрочена договорна лихва, дължима на осн. Чл. 1.6.1. от Договора, за периода 20.03.2017 г. - 20.09.2020 г.; - **319.05. лв.**, просрочена наказателна лихва, дължима на осн. Чл. 1.7 от Договора, начислена върху просрочена главница, за периода 20.03.2015 г. - 12.03.2020 г.; - **457.02 лв.**, просрочена наказателна лихва, дължима на осн. Чл. 1.7 от Договора, начислена върху просрочена главница, за периода 14.05.2020 г. - 20.09.2020 г.; - **1035.09 лв.**, законна лихва върху главницата за периода 21.09.2020 г. - 12.11.2020 г. и - **48.00 лв.**, непогасени разноски за връчване на покани, на осн. Чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. Чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. Чл. 430 ТЗ и чл. 86 ЗЗД, за които суми е издадена Заповед по чл.417 ГПК, по ч.гр.д. № 2335/2020 г., БЛРС.

Въззивниците твърдят, че атакуваното решение е неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закони и необосновано. Оплакванията на въззивниците се свеждат до следното: - ненадлежно връчване на изпратените покани за доброволно изпълнение и уведомявания за предсрочна изискуемост; - претенциите на ищеца не били индивидуализирани в достатъчна степен по основание и размер; - да не бъде кредитирано заключението на ССЕ, тъй като било изготвено по данни на ищеца; - претендираната възнаградителна лихва не била дължима предвид разясненията, дадени в т. 2 от ТР № 3/2017 г.; - падежиралите вноски по главницата преди 13.11.2017 г. били погасени по давност, тъй като приложима била кратката 3-годишна давност; - погасени по давност били и падежиралите преди 13.11.2017 г. договорни лихви; - неправомерност на клаузата на чл. 1.6 и чл. 1.7 от Договора, както и на чл. 4, р. II. По същество моли за отмяна на атакуваното съдебно решение и постановяване на друго, с което исковете бъдат отхвърлени.

В границите на срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззивникът „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК 831094393, депозира отговор, в който застъпва становище за неоснователност на въззивната жалба и изложените в нея оплаквания. Счита, че от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства се установява редовност на връчването на поканите до ответниците. Сочи, че въззивниците не са оспорили своевременно заключението на ССЕ, а оплаквания във връзка със заключението са релевирани едва във въззивната жалба. Касателно претендираната възнаградителна лихва обръща внимание, че начисляването ѝ е извършено за период преди настъпване на предсрочна изискуемост на кредита, което не влиза в конфликт с посоченото от въззивниците ТР. Излага самостоятелни доводи по твърдяното от въззивниците погасяване по давност на претенциите за главница и договорна лихва. По оплакването за неправомерност обръща внимание, че лихвения процент по договора не е бил увеличаван. По същество моли за потвърждаване на атакуваното решение.

В съдебно заседание въззивниците не се явяват и не се представляват, но поддържат въззивната жалба чрез писмено становище, а въззиваемият – чрез процесуален представител, поддържа изложените в отговора доводи и съображения.

Настоящият състав на Софийски апелативен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, и отговора, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Не е било предмет на спор между страните обстоятелството, че в полза на „ПИБ“ АД по приложеното ч.гр.д. № 2335/2020 г., БлРС, издадена Заповед по чл. 417 ГПК, по силата на която е разпоредено В. Д. Б., ЕГН *****, В. В. Б., ЕГН ***** и „АВЕЕНГ“ ЕООД, ЕИК 201830435, за сумите предмет на настоящото исково производство.

Между страните не е повдиган спор и по въпроса за обвързаността им, въззивниците като кредитополучател и солидарни длъжници, а въззиваемият като универсален правоприемник на МКБ „Юнионбанк“ АД, от представеният по делото Договор за комбиниран ипотечен кредит за покупка на имот и довършителни работи, ремонт и реконструкция № 321-314/18.06.2013 г., по силата на който на кредитополучателя е предоставен банков кредит в размер на 72000.00 лв., с краен срок за погасяване 17.09.2038

г. Страните предвидили погасяването на главницата по кредита да се извършва на 300 равни месечни анюитетни вноски, съгласно Погасителен план - Приложение 1. В чл. 1.6.1 страните постигнали съгласие, формираният редовен дълг по кредита да се олихвява с плаващ лихвен процент за редовен дълг, определен в размер на действащия тримесечен SOFIBOR плюс надбавка в размер 595 базисни точки, но не по-малко от 8,35 % като действащият към датата на сключване на договора тримесечен SOFIBOR възлизал на 1.21 %. В чл. 1.6.3 е посочено, че банката актуализира Тримесечния SOFIBOR на всеки три месеца, съответно на 15 март, 15 юни, 15 септември и 15 декември. Страните посочили и, че лихвата за просрочие (наказателна лихва) по кредита се формира от размера на лихвата за редовен дълг и надбавка от 1000 базисни точки, на годишна база и при спазване на условията на Раздел II, т. 4 от Договора (чл. 1.7).

На същата дата - 18.06.2013 г. между страните бил подписан и Анекс № 1 към Договора, за предоставянето на „Пакет Удобство+“. В чл. 4 от който страните посочили, че към датата на сключването му действащият договорен лихвен процент се намалява, със 100 базисни точки в резултат на изпълнението на чл. 1.1, 1.2 и 1.3.2 или се фирмира от размера на 3-месечния SOFIBOR, увеличен с надбавка от 495 базисни точки, но не по-малко от 7.35%. Предвидено е, че намалението на лихвения процент влиза в сила, считано от датата на подписване на анекса.

За установяване на твърденията на въззиваемия за настъпване и надлежно обявяване на предсрочна изискуемост на задълженията по Договора по делото са представени 3 бр. покани (34, 37 и 40), с които всеки от въззивниците е уведомен за размерите на задълженията по договора и е бил поканен в 7-дн. Срок от получаването да заплати сумите доброволно. В поканите е налице уведомление в случай на неизпълнение задълженията ще бъдат счестени за предсрочно изискуеми. Всяка от поканите е придружена от разписка за удостоверяване на връчването и КП от 09.09.2020 г., на ЧСИ, рег. № 891, удостоверяващ обстоятелствата, при които всяка покана е приета за надлежно връчвана, с приложението на фикцията на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Представени са и 3 бр. покани (л. 44, 47 и 50), с които всеки от длъжниците е уведомен, че с оглед неизпълнението на задълженията в границите на предоставения срок по доброволен път, кредитът е бил обявен за предсрочно изискуем, считано от 21.09.2020 г. Всеки от длъжниците отново бил уведомен за размера на задълженията към 22.09.2020 г. Всяка от поканите е придружена от разписка за удостоверяване на връчването и КП от 23.10.2020 г. на ЧСИ, рег. № 891, удостоверяващ обстоятелствата, при които всяка покана е приета за надлежно връчвана, с приложението на чл. 47, ал. 5 ГПК.

В хода на първоинстанционното производство са събрани специални знания, посредством заключение на ССЕ, чието заключение, неоспорено от страните е приобщено към доказателствата и кредитирано от БлОС. Заключение се цени и от въззивният съд като компетентно и безпристрастно дадено. От него се установява, че сумата по отпуснатия банков кредит – 72000.00 лв. е усвоен на 20.06.2013 г., безкасово, еднократно, по сметка на първия въззивник Б., с IBAN ***, открита в МКБ „ЮНИОН БАНК“ АД. Експертът е изчислил, че към 12.11.2020 г. общият размер на задълженията по Договора възлизат на 70307. 86 лв. - непогасена главница, редовна и просрочена; 19204. 83 лв. - непогасена договорна лихва, за периода

20.03.2015 г. - 12.03.2020 г., вкл.; 319.05 лв. - наказателна лихва, за периода 20.03.2015 г. – 12.03.2020 г., вкл., дължима на основание чл. 1.7 Договора; 457.02 лв. - наказателна лихва за периода 14.05.2020 г. - 20.09.2020 г., вкл., дължима на основание чл. 1.7 от Договора; 1035.09 лв. - законна лихва, периода 21.09.2020 г. - 12.11.2020 г., вкл.; 48.00 лв. - разноси по връчване на покани до кредитополучателя и длъжниците.

От заключението още се установява, че общият размер на направените от страна на кредитополучателя вноски по Договора възлиза на сумата 24628.94 лв., от които 1692.14 лв. са отнесени за погасяване на главница, а 22936.80 лв. - за погасяване на начислени лихви (редовна и наказателна).

Експертът сочи още, че актуализирането на 3 месечния SOFIBOR се извършва от БНБ на 15 март, 15 юни, 15 септември и 15 декември от всяка календарна година стойностите на индекса се закръглят до втория десетичен знак. Стойностите на 3-мес. Индекс не са оказвали влияние върху лихвения процент по Договора, тъй като в него е предвиден минимален лихвен процент – 8.35, респ. 7.35, по Анекс № 1. Експертът не е установил разлика в метода на начисляване на договорна и наказателна лихви след мигриране на данните от „МКБ Юнионбанк“ АД към „ПИБ“ АД. Експертът е извършил изчисления във връзка с релевираното от въззивниците възражение за давност. В съдебно заседание експертът уточнява, че лихвеният процент по Договора не е увеличаван.

По делото са събрани гласни доказателства, посредством разпит на св. И. Т. М., за установяване обстоятелствата по връчване на покани на въззивниците.

В хода на въззивното производство и за установяване на предявените иски по размер, служебно са събрани специални знания, чрез заключение на ССЕ, което неоспорено от страните, е приобщено към доказателствата и се цени от въззивния съд като компетентно и безпристрастно дадено. От заключението се установява, че при приложението на първоначално уговорените в договора условия за периода от усвояване на кредита до датата на последното извършено плащане – 31.07.2019 г., общия размер на падежиралата възнаградителна лихва възлиза на сумата 31079.04 лв. (колона 5 от Приложение 1), от които неплатените вноски за възнаградителна лихва за периода 20.04.2017 г. – 20.07.2019 г. възлизат на сумата 11337.36 лв. (колона 18 на Приложение 1). Експертът сочи, че при съобразяване на тези изчисления и при отчитане на извършените от длъжника плащания, към датата на отправяне на поканите за доброволно изпълнение – 10.01.2020 г. длъжникът също е бил в просрочие като са съществували падежирали и неплатени задължения за главница – 3978.99 лв., за възнаградителна лихва - 13340.71 лв., за периода 20.04.2017 г. - 20.12.2019 г., за наказателна лихва – 286.76 лв., за периода 31.07.2019 г. – 10.01.2020 г. и неплатени такси – 989.61 лв., за периода 20.07.2017 г. – 20.07.2019 г.

Експертът е изчислил, че към 20.09.2020 г. неплатения остатък от редовна главница възлиза на 62513.53 лв., неплатената главница по вноски възлиза на 5201.61 лв., за периода 20.04.2017 г. – 20.09.2020 г., неплатените вноски за възнаградителна лихва възлиза на 16888.81 лв., за периода 20.04.2017 г. – 20.09.2020 г., неплатената наказателна лихва възлиза на 167.17 лв., за периода 20.06.2020 г. – 20.09.2020 г., неплатените такси са в размер на 1304.23 лв., за периода 20.07.2017 г. – 20.07.2020 г. Експертът е изчислил, че размерът на законната лихва върху просрочената главница общо в размер на

67715.14 лв., за периода 21.09.2020 г. – 12.11.2020 г. възлиза на 996.92 лв.

Въпросът за **допустимостта на въззивната жалба** е разрешен с постановеното по делото Определение № 2754/06.11.2022 г., поради което същата подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените предели на въззивна проверка, съставът на САС, намира, че обжалваното решение е постановено от законен състав на БлОС и в обхвата на правораздавателната му компетентност, поради което се явява **валидно**. Искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, е предявен в границите на предвидения в закона преклузивен едномесечен срок и при наличието на останалите изисквания на ГПК, видно от приложеното ч.гр.д. № 2335/2020 г., на БлРС, ГО, VII с. Произнасянето на БлОС съответства на заявената за разглеждане претенция, поради което обжалваното решение **е и допустимо**.

По отношение на **неправилността** на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

По оплакванията във въззивната жалба.

Както бе посочено в изложената фактическа установеност въпросите за обвързаността на страните от валидно облигационно правоотношение по процесния Договор за комбиниран ипотечен кредит за покупка на имот и довършителни работи, ремонт и реконструкция № 321-314/18.06.2013 г. и Анекс № 1 към него, за качеството на страните по него – кредитиполучател – първия въззивник и солидарни длъжници – втората и третият, за усвояването на сумата по сключеният Договор, за липсата на изпълнение, точно и в срок, на задълженията по Договора от страна на въззивниците, не са били предмет на спор между страните.

Първият спорен въпрос между страните е налице ли е надлежно обявяване на предсрочна изискуемост на задълженията по договора, в светлината на редовно връчване на отправените до въззивниците уведомления за това.

Както бе вече посочено представени са покани до въззивниците, с които въззиваемият е довел до знанието им изявлението си, че задълженията по Договора са предсрочно изискуеми, считано от 21.09.2020 г. Във връзка с връчването са представени разписки и Констативни протоколи, съставени от ЧСИ, на когото е възложено връчването им. Видно от обстоятелствата изложени от ЧСИ в Протоколите от 23.10.2020 г. е, че на адреса на двамата въззивници – физически лица, е извършено едно посещение на 29.09.2020 г., при което са събрани данни от пребиваващото на адреса лице – П. Б., че В. Б. и В. Б. са в чужбина като лицето е отказало да получи поканите. Касателно въззивникът – юридическо лице, от същото лице са събрани данни, че на адреса няма свързани с дружеството лица, които да получат поканата. Така след неоткриването на адресатите или друго лице, което да е съгласно да получи поканите, на адреса са залепени уведомления на 29.09.2020 г. В границите на срока, изтекъл на 13.10.2020 г. не се явили лица, които да получат книгата. Извършена е справка в НБД и за трудови договори на физическите лица и не са установени адреси, различаващи се от този, на който вече е изпълнена процедурата, както и трудови договори. ЧСИ е

отбелязал, че с оглед установените данни приключва производствата по връчване на поканите.

При тези обстоятелства и при разрешението по въпроса за условията за настъпване на предсрочна изискуемост, дадено в т. 18 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС, съставът на въззивния съд намира, че предсрочната изискуемост на задълженията обявена от кредитора на 21.09.2020 г., има действие за ответниците от датата на достигане на изявлението до тях - 23.10.2020 г., с приложението на фикцията на чл. 47, ал. 5 ГПК, за физическите лица и чл. 50, ал. 4 ГПК, за юридическото лице. В тази връзка, неоснователни са оплакванията на ищите, изложени във въззивната жалба. Изготвените Констативни протоколи, представляват официален удостоверителен документ, тъй като са извършени от длъжностно лице, в кръга на служебните му задължения. Отделно от посоченото доказателствената тежест за оборване на официалното удостоверително изявление на ЧСИ е за страната, която го оспорва, в случая въззивниците, които не са ангажирали доказателства в тази насока, а са се концентрирали върху обсъждане на засвидетелстваните при връчването данни. От тяхна страна не са навеждани твърдения и представяни кореспондиращи доказателства да са имали постоянни или настоящи адреси, които да са се различавали от този, на който връчването е извършено или пък регистрирани трудови договори. Не се твърдят подобни факти и за юридическото лице. Поради което и оплакванията в тази насока във въззивната жалба се преценяват като неоснователни.

Като неоснователни се преценяват и оплакванията за съществуваща неяснота и липса на индивидуализация на претенциите на ищеца. Видно от исковата молба е, че всяка една от претендираните суми е индивидуализирана в достатъчна степен, както по своето основание, така и по размер като според правопограждащите факти е посочен и период, където това е приложимо.

Оплакванията касаещи пълнотата и правилността на заключението на ССЕ няма да бъдат обсъждани, доколкото заключението не е било оспорено по надлежния ред пред първоинстанционния съд.

Що се касае до оплакванията за неравноправност на клаузи от Договора, съдът съобрази следното: Тъй като Договорът е сключен преди влизането в сила на Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители (Обн., ДВ [бр. 59/29.07.2016 г.](#)), то той остава извън приложното поле на този Закон, намиращ приложение само по отношение на договори сключени след влизането му в сила. Доколкото обаче, той е сключен след влизане в сила на Закона за защита на потребителите (Обн. ДВ [бр. 99/09.12.2005 г.](#), в сила от 10.06.2006 г.), то той попада в обхвата на приложение на този закон, доколкото съобразно размера на заемната сума и целта на сключването му, кредитополучателят - физическо лице, има качеството на потребител по смисъла на пар. 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Изложеното води до извода, че съдът следи служебно за наличие на неравноправни клаузи в Договора, съобразно предвиденото в разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ГПК. Междувпрочем подобни възражения са релевирани и от страна на кредитополучателя досежно уговорките касаещи възнаградителната лихва и начина на формирането ѝ. Съставът на въззивния съд намира, че възнаградителната лихва е съобразена с разпоредбите на чл. 143 и чл. 144 от ЗЗП. При първоначалното сключване на Договора, по силата на сключеният Анекс към него, на кредитополучателя е предоставен намален лихвен процент по програма „Пакет Удобство+“ като е

посочен и неговия конкретен размер 7.32 % (стандартен 8.32 %). В коментиранията клауза на чл. 1.6.1 е посочено, че формираният редовен дълг на кредита се олихвяване с плаващ лихвен процент, определен в размер на действащия 3-мес. Софибор, плюс надбавка в размер на 595 базисни точки като по силата на чл. 4 от сключеният Анекс е извършено намаление със 100 базисни точки, при което лихвеният процент възлиза на сбора от 3-мес. Софибор и надбавка 495 базисни точки, но не по-малко от 7.35 %. Следователно използваните от Банката елементи формиращи лихвения процент са фиксирана надбавка и публично известния борсов индекс СОФИБОР. Съдът намира, че този механизъм на изчисляване не нарушава правата на потребителите, тъй като стойностите на борсовия индекс не зависят едностранно от волята на управителните органи на Банката, а от обективни фактори. Съдът не установи наличие на други клаузи, които да биха могли да бъдат определени като неравноправни. Отделно от това следва да бъде посочено, че сама по себе си предвиждането на възможност лихвеният процент да бъде едностранно увеличаван също не води до нарушаване на правата на потребителите, доколкото в конкретния случай тази възможност не е предоставена единствено на волята на Банката и нейните управителни органи. Още повече, че в конкретния случай от събраните специални знания категорично се установява, че едностранно увеличаване на лихвения процент по договора не е било налице.

Съставът на въззивния съд намира, че при определяне на размера на задълженията на ответниците по Договора приложение следва да намери уговорения с Анекс № 1 лихвен процент от 7.32 %, а не посочения в Договора – 8.32. Това е така, защото от страна на ищеца не е било твърдяно кредитополучателя по Договора да е бил в нарушение на условията, при които е предоставен намаления лихвен процент. В този смисъл следва да бъде взето предвид заключението на ССЕ, изслушано и прието пред въззивния съд, което е отчита намаления лихвен процент и всички извършени плащания от въззивниците.

При това положение и при установената липса на изпълнение, точно и в срок, на задълженията по Договора, довела до забава в плащанията и до обявяване на предсрочна изискуемост, то към 20.09.2020 г. (деня предхождащ посочената в поканите дата на предсрочната изискуемост) **задължението по главница** възлиза общо на сумата 67715.14 лв., от която неплатения остатък от редовна главница възлиза на 62513.53 лв., неплатената главница по вноски възлиза на 5201.61 лв., за периода 20.04.2017 г. – 20.09.2020 г. От страна на въззивниците е въведено възражение за погасяване на главницата по давност като приложение следвало да намери кратката 3-годишна погасителна давност, предвидена в разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Това становище не може да бъде споделено. Според задължително тълкуване на чл. 111, б. "в" ЗЗД, за да се изсрочват с кратка 3 годишна давност, задълженията с падежи, настъпващи през предварително определени интервали, следва да имат относителна самостоятелност и повтарящ се характер като общността им възниква от един правопораждащ факт (ТРОСГТК № 3/2011 на ВКС). Кредиторът е предоставил на длъжника еднократно главницата като цяло, за ползване до изтичане на крайния уговорен срок 2038 г., съответно и връщането на тези парични средства на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява предварително съгласие на кредитора да приема изпълнение на части. Ето защо, разсрочването на части от усвояния кредит на отделни погасителни вноски не

превръща главницата в периодично платима и за нея остава приложим общият петгодишен давностен срок, предвиден в разпоредбата на чл. 110 ЗЗД. В тази насока е и формирана константна съдебна практика (напр. Р № 28/05.04.2012 г., гр. д. № 523/2011 г., III ГО, ВКС, Р № 38/26.03.2019 г., т. д. № 1157/2018 г., II ТО, ВКС и др.).

Съобразявайки периода на давностния срок и обстоятелството, че заповедното производство е инициирано на 13.11.2020 г., то съдът констатира, че не са налице погасени по давност части от главницата, доколкото както посочва експерта във възприетия вариант на заключението най-старото задължение по падежирали вноски за главница е с падеж 20.04.2017 г., поради което и съдът приема, че претендиращият главен дълг не е погасен по давност и сумата 67715.14 лв. е дължима.

С оглед на изложеното предявеният иск за главница като основателен подлежи на уважаване до размера на **67715.14 лв.**, а за разликата до предявения размер от 70307.86 лв., ще следва да бъде отхвърлен.

Върху главницата дължима се явява законната лихва, считано от депозиране на заявлението по чл. 417 ГПК в съда – 13.10.2020 г. до изплащането, на осн. чл. 214, ал. 2 ГПК.

Досежно претендираната **договорна лихва**, според събраните от въззивната инстанция специални знания, задължението възлиза на сумата 16888.81 лв. и е за периода 20.04.2017 г. – 20.09.2020 г. Поначало периодът, за който се претендира тази лихва е с начална дата 20.03.2017 г. От друга страна обаче от страна на въззивниците и за тази претенция е релевирано възражение за погасяването ѝ по давност, с приложението на чл. 111, б. „в“ ГПК. Тук възражението се преценява като основателно. Безспорно, се касае за платежи, които имат характер на периодични и се погасяват с кратката 3-годишна давност. Така съобразявайки посочената по-горе дата на иницииране на заповедното производство 13.11.2020 г. и при отчитане на приложимия давностен срок – 3 години, то се налага извода, че всички неплатени вноски за възнаградителна лихва с падеж преди 13.11.2017 г. са обхванати от давностния срок и не се дължат. С оглед диспозитивното начало в процеса, с помощта на колона 18 от Приложение 1 към Заключението на ССЕ и след извършване на самостоятелни изчисления, съдът установи, че за периода 13.11.2017 г. – 20.09.2020 г. (крайната дата на тази претенция), размерът на задължението възлиза на сумата **14110.30 лв.** (общ размер 16881.81 – 2771.51 лв. погасено по давност задължение). Предявеният иск подлежи на уважаване до този размер и за периода 13.11.2017 г. – 20.09.2020 г., а за разликата до предявения размер 19204.83 лв. и за периода 20.03.2017 г. – 12.11.2017 г., следва да бъде отхвърлен.

Съобразно изчисленията на експерта задължението за **наказателна лихва** възлиза на сумата **167.17 лв.** и е за периода 20.06.2020 г. – 20.09.2020 г., поради което претенцията за сумата 319.05 лв., за периода 20.03.2015 г. – 12.03.2020 г. като изначално неоснователна ще следва да бъде отхвърлена изцяло. Втората претенцията за наказателна лихва в размер на 457.02 лв. ще следва да бъде отхвърлена за разликата над 167.17 лв. до посочения размер – 457.02 лв. и за периода 14.05.2020 г. – 19.06.2020 г.

След датата на предсрочната изискуемост 21.09.2020 г. до 12.11.2020 г., вкл. дължима се явява **законната лихва** върху главницата 67715.14 лв., която изчислена от вещото лице възлиза на сумата **996.92 лв.** До посочения размер

претенцията подлежи на уважаване, а за разликата до предявения размер – 1035.09 лв. – подлежи на отхвърляне.

Доколкото са представени доказателства за направени разходи за връчване на нотариални покани за обявяване на предсрочна изискуемост в размер на **48.00 лв.**, то те подлежат на възмездяване и претенцията в заявения размер следва също да бъде уважена.

Въпросът за солидарността на задълженията не е въвеждан като спорен пред въззивния съд.

По разноските:

Предвид изхода от спора, на ревизиране, съобразно уважената част от иска подлежат разноските в заповедното производство. От претендираните от ищеца, в общ размер 1877.38 лв., дължими са 1706.14 лв., до който размер следва да бъде постановено осъждането на ответниците, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

За първоинстанционното разглеждане на делото, съразмерно с уважената част от иска, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се следват разноски. Направените от ищеца възлизат на сумата 2457.43 лв. като въззивният съд определя служебно юрисконсултско възнаграждение в размер на 540.00 лв., на осн. Чл. 25, ал. 2 НЗПП. Така от общия размер – 2997.43 лв., подлежащите на присъждане възлизат на 2724.02 лв.

За въззивна инстанция на въззиваемия, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, съобразно обжалваемия интерес и отхвърлената част от въззивната жалба, също се следват разноски. Направените възлизат на 400.00 лв. като въззивният съд определя служебно юрисконсултско възнаграждение в размер на 300.00 лв., осн. чл. 25, ал. 1 НЗПП. Така от общия размер – 700.00 лв., подлежащите на присъждане възлизат на 636.15 лв.

На осн. чл. 78, ал. 3 ГПК предвид изхода от спора на ответниците също се следват разноски за първа инстанция, съразмерно с отхвърлената част от иска. Така от общо направените 2900.00 лв., на присъждане подлежи сумата 264.55 лв. За въззивна инстанция от направените в размер на 4414.72 лв., при съобразяване на уважената част от въззивната жалба и обжалваемия интерес на присъждане подлежи сумата 402.68 лв.

Мотивиран от изложеното, съставът на Софийски апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Решение № 72/29.06.2022 г., по т.д. № 155/2021 г., на БлОС, I-ви с., в частите, с които е прието за установено, че В. Д. Б., ЕГН ***, В. В. Б., ЕГН ***** и „АВЕЕНГ“ ЕООД, ЕИК 201830435 дължат солидарно на „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК 831094393, разликата над сумата 67715.14 лв. до предявения размер от 70307.86 лв., главница, ведно със законната лихва върху нея, считано от 13.11.2020 г. до изплащането; разликата над сумата 14110.30 лв., договорна лихва за периода 13.11.2017 г. – 20.09.2020 г. до предявения размер от 19204.83 лв. и за периода 20.03.2017 г. – 12.11.2017 г.; разликата над сумата 167.17 лв., наказателна лихва за периода 20.06.2020 г. – 20.09.2020 г., до предявения размер 457.02 лв. и за периода 14.05.2020 г. – 19.06.2020 г.; сумата 319.05 лв., наказателна лихва за периода 20.03.2015 г. – 12.03.2020 г.;**

разликата над сумата 996.92 лв., законна лихва върху главницата за периода 21.09.2020 г. до 12.11.2020 г., вкл., до предявения размер от 1035.09 лв., както и в частта за разноските И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска предявен от „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК 831094393, седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“, № 37, **за приемане за установено, че** В. Д. Б., ЕГН *****, В. В. Б., ЕГН *****, двамата с местожителство в с. ***, общ. ***, ул. „****“, № *** и „АВЕЕНГ“ ЕООД, ЕИК 201830435, със седалище и адрес на управление с. Покровник, общ. Благоевград, **дължат солидарно**, по силата на Договор за комбиниран ипотечен кредит за покупка на имот и за довършителни работи, ремонт и реконструкция № 321-314/18.06.2013 г. и Анекс №1/18.06.2013 г. към него, **разликата над сумата 67715.14 лв. до предявения размер от 70307.86 лв., главница, ведно със законната лихва върху нея, считано от 13.11.2020 г. до изплащането; разликата над сумата 14110.30 лв., договорна лихва, на осн. Чл. 1.6.1. от Договора, за периода 13.11.2017 г. – 20.09.2020 г. до предявения размер от 19204.83 лв. и за периода 20.03.2017 г. – 12.11.2017 г.; разликата над сумата 167.17 лв., наказателна лихва, на осн. Чл. 1.7 от Договора, за периода 20.06.2020 г. – 20.09.2020 г., до предявения размер 457.02 лв. и за периода 14.05.2020 г. – 19.06.2020 г.; сумата 319.05 лв., наказателна лихва, на осн. Чл. 1.7 от Договора, за периода 20.03.2015 г. – 12.03.2020 г.; разликата над сумата 996.92 лв., законна лихва върху главницата за периода 21.09.2020 г. до 12.11.2020 г., вкл., до предявения размер от 1035.09 лв., на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. Чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ГПК, за които суми е издадена Заповед по чл.417 ГПК, по ч.гр.д. № 2335/2020 г., БлРС.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 72/29.06.2022 г., по т.д. № 155/2021 г., на БлОС, I-ви с., **В ОСТАНАЛАТА МУ ОБЖАЛВАНА ЧАСТ.**

ОСЪЖДА В. Д. Б., ЕГН *****, В. В. Б., ЕГН *****, двамата с местожителство в с. ***, общ. ***, ул. „****“, № *** и „АВЕЕНГ“ ЕООД, ЕИК 201830435, със седалище и адрес на управление с. Покровник, общ. Благоевград, **да заплатят на „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК 831094393, седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“, № 37, сумата 1706.14 лв., разноски за заповедното производство, сумата 2724.02 лв., разноски за първа инстанция и сумата 636.15 лв., разноски за въззивна инстанция, на осн. Чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, вр. Чл. 25 НЗПП.**

ОСЪЖДА „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК 831094393, седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“, № 37, **да заплатят на** В. Д. Б., ЕГН *****, В. В. Б., ЕГН *****, двамата с местожителство в с. ***, общ. ***, ул. „****“, № *** и „АВЕЕНГ“ ЕООД, ЕИК 201830435, със седалище и адрес на управление с. Покровник, общ. Благоевград, **сумата 264.55 лв., разноски за първа инстанция и сумата 402.68 лв., разноски за въззивна инстанция, на осн. Чл. 78, ал. 3 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, с касационна жалба в 1-месечен срок от връчването му на страните, по реда и при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____